

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:- ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ଜ୍ଞାନ ଧନରେ ସମ୍ପଦନ ହୁଅ, ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ-ମନ୍ଥନ ଚାଲିଥାଉ ତେବେ ଯାଇ ଅପାର ଖୁସିର ଅନୁଭବ ହେବ, ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡ଼ି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ଗୋରବ ନରକରେ ରହୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାର ସହିତ ପ୍ରୀତି ରଖିଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରୀତି ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଚିହ୍ନିପାରିଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କର ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ପ୍ରୀତି ରହିଛି ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କାହାକୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସିବାର ଅନୁମତି ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଟ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସିବାର ନାହିଁ ଏବଂ କାଳ ଅର୍ଥାତ୍ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ସେଠାକୁ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ରାବଣକୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ନାହିଁ, ସେହିଭଳି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସିବାର ଅନୁମତି ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ କରି ଦେଇ ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସୀମା ରହିଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବସିଛ ? ମନ ଭିତରେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଅଛୁ । ଯାତ୍ରା ଶବ୍ଦ ତ ହୃଦୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବା ଦରକାର । ଯେଭଳି ସେମାନେ (ଭକ୍ତମାନେ) ହରିଦ୍ଵାର, ଅମରନାଥ ଯିବାର ଯାତ୍ରା କରିଥା'ନ୍ତି । ଯାତ୍ରା ଶେଷ କରି ପୁଣି ଫେରିଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ଆସି ଆମର ହାତ ଧରିଛନ୍ତି । ହାତ ଧରି ସେପାରିକୁ ନେଇ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ହାତଧରି ନିଆଁ କାହିଁକିନା ବିଷୟ ସାଗରରେ ପଡ଼ିଛ । ଏବେ ତୁମେ ଶିବବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ । ଅନ୍ତରରେ ଏହା ଆସିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଯାଉଛୁ । ଏଥିରେ ମୁଖରେ କିଛି କହିବାର ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଅନ୍ତରରେ କେବଳ ସ୍ମୃତି ରହୁ — ଆମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମର ପାପ କଟିବ ଏବଂ ତୁମେ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବ । ବାବା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯେପରି ଛୋଟ ପିଲାଟକୁ ପଢ଼ାଇ ଦିଆଯାଇ ଥାଏ ନା । ସରବଦା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛୁ । ବାବାଟ୍ଟକର କାମ ହେଲା ପାବନ କରି ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବା । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ । ଆମମାନଙ୍କୁ ବାବାଟ୍ଟକ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଘରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ପୁଣି ବାବାଟ୍ଟକ କାମ ସରିଲା । ବାବା ତ' ପତିତରୁ ପାବନ କରି ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ପାଠ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପଢ଼ିଥା'ନ୍ତି । ପଛକେ ଚଳାବୁଲା କର, କିଛି ବି କାମ ଧନ୍ଦାକର, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସ୍ମୃତି ରହୁ । ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା ଯାତ୍ରା ସାବ୍ଦସତ୍ ହୋଇନଥାଏ । ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ହେଉଛି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର । ତାହା ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମତ । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟ ମତରେ ଚାଲିଆସିଛ । ଅଧାକଳ୍ପ ଦୈବୀମତରେ ଚାଲିଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଇଚ୍ଛାରୀୟ ମତ ମିଳୁଛି ।

ଯୋଗ ଶବ୍ଦ କୁହ ନାହିଁ । ସ୍ମୃତିର ଯାତ୍ରା କୁହ । ଆତ୍ମାକୁ ଏହି ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ । ତାହା ହେଉଛି ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା, ଶରୀର ସହିତ ଯାତ୍ରା କରିଥା'ନ୍ତି । ଏଥିରେ ତ ଶରୀରର କାମ ହିଁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି, ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ତାହା ମିଠା ଘର । ବାବା ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ପାବନ ହେବୁ । ଯୋଗ କରି କରି ତମୋପରଧାନରୁ ସତତ୍ଵପରଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ହିଁ ଯାତ୍ରା ଅଟେ । ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକ ସ୍ମୃତିରେ ବସୁଛେ କାହିଁକିନା ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ବାବା ପାବନ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମଅନୁସାରେ ତୁମେ ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଆମେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଅଛୁ । ଆମକୁ ପୁଣି ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକକୁ ଫେରିବାର ନାହିଁ । ଆମକୁ ଘର ପରମ୍ପରା ପହଞ୍ଚାଇବା ବାବାଟ୍ଟକର କାମ । ବାବା ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ତୁମେ ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକରେ ଅଛ, ପୁଣି ଅମରଲୋକ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରହିବ । ବାବା ଯୋଗ୍ୟ କରି ହିଁ ଛାଡ଼ିବେ । ସୁଖ ଧାମକୁ ବାବା ନେଇଯିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ଵ ହେଲା ଘର (ଶାନ୍ତିଧାମ) ପରମ୍ପରା ପହଞ୍ଚାଇବା । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । କେବଳ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହେବ ନାହିଁ । ତା' ସହିତ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଧନ ରୋଜଗାର କରୁଛ ନା । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେଉଛ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ଅଛି, ଯେ ଆମେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଆସିଲୁ । ଏବେ ପୁଣି ଆମେ ଘରକୁ ଯିବା, ପୁଣି ନୂଆ କରି ଚକ୍ର ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ହିଁ ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢ଼ିବ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ, ଶାନ୍ତିଧାମ ସୁଖଧାମକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଠର ଚକ୍ରକୁ

ସମୁଦିରେ ନ ଆଣିଲେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା କିପରି ହେବ । କେବଳ ଏକମାତ୍ର (ବ୍ରହ୍ମ)କୁ ମନେ ପକାଇବା ତ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର କାମ, କାହିଁକିନା ସେମାନେ ତ ଏହା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମକୁ ହିଁ ମନେପକାଇଥାଆନ୍ତି । ବାବା ତ ଭଲଭାବରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ପରଥମେ ତ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା, ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଚାରିଆଡେ ବୁଲିବୁଲି ସବୁ ତୀର୍ଥ ଭ୍ରମଣ କରି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ଵରତ୍ଵକାଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିଲୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କକାଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିଲୁ । ଯେଉଁ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ବେହଦର ବର୍ଷା (ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତି) ମିଳୁଛି ତାଙ୍କୁ ତ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତେବେ କେତେ ଚକ୍ର ଲଗାଇଲେଣି । କେହି କେହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଯାତ୍ରା କରିଥାଆନ୍ତି । ପଇସା ଅଧିକ ଥିଲେ ଯାତ୍ରାର ସଉକ ରହିଥାଏ । ଏହା ତ ତୁମର ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା । ତୁମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯିବ, ତୁମେ ପୁଣି ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଆସିବ, ଯାହାକୁ ଅମରଲୋକ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ କାଳ ରହିବ ନାହିଁ ଯାହାକି କାହାକୁ ନେଇଯିବ । କାଳକୁ ହୁକୁମ ହିଁ ନାହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଆସିବା ପାଇଁ । ଏହା ତ ରାବଣର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନା । ତୁମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଡାକୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ପୁରୁଣା ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ମୋତେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଆସିବାର ହୁକୁମ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ପତିତମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପାବନ କରିବାକୁ ଆସୁଛି । ତୁମେମାନେ ନିଜେ ପାବନ ହୋଇ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ପାବନ କରୁଛ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଜଙ୍ଗଲକୁ ପଳାୟନ କରିଥାଆନ୍ତି । ଏକଦମ୍ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯାହାକି ଜଣାପଡେ ନାହିଁ କୁଆଡେ ଗଲେ କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ବେଶ ମଧ୍ୟ ବଦଳାଇ ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଯେପରି ଅଭିନେତାମାନେ ବେଶ ବଦଳାଇଥାଆନ୍ତି । କେବେ ପୁରୁଷରୁ ନାରୀ ହୋଇଯାଇଥାଆନ୍ତି ତ କେବେ ନାରୀରୁ ପୁରୁଷ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ରୂପ ବଦଳାଇ ଥାନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କିଛି ହେବ ନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ ପୁଣି ଭ୍ରାମ୍ୟାନ୍ୟାସୀ ଦ୍ଵାରାପରଯୁଗ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ଏବଂ ଦେବତାମାନେ ବାମ ମାର୍ଗକୁ (ବିକାର ମାର୍ଗକୁ) ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ବହୁତ ଅଶଲୀଳ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ପୁରୀର ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ରହିଛି । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ମନ୍ଦିର ରହିଛି ନା । ଏମିତି ତ ତାଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା ଯିଏ କି ନିଜେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ । ସେ ପୁଣି ଯାଇ ମନ୍ଦିରରେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହିଲେ । ତାଙ୍କୁ କଳା ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଉପରେ ତୁମେ ବହୁତ ବୁଝାଇପାରିବ । ଆଉ କେହି ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ହିଁ ପୂଜୟୁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଇଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି, ନିଜେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ନିଜେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ଏବଂ ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ହିଁ ସୁଖ ଦେଉଛ ତୁମେ ହିଁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉନାହିଁ । ଏହା ତ ବୁଝିବାର କଥା । ପିଲାଜନମ ହେଲେ ଖୁସି ହେବେ ଏବଂ ପିଲା ମରିଗଲେ କାନ୍ଦିବାରେ ଲାଗିବେ । କହିବେ ଭଗବାନ ଦୁଃଖ ଦେଲେ । ଆରେ, ଏହି ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ଦୁଃଖ ତୁମକୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ମିଳୁଛି । ମୋ ରାଜ୍ୟରେ ଦୁଃଖର ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଅମର ଲୋକ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହାର ତ ନାମ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକ ଅଟେ । ଅକାଳରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ବହୁତ ଖୁସି ପାଳନ କରିଥାଆନ୍ତି, ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଲମ୍ବା ରହିଥାଏ । ଆୟୁଷ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ୧୫୦ ବର୍ଷର ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେବେକେବେ କାହାର ଲମ୍ବା ଆୟୁଷ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ସ୍ଵର୍ଗର ନୁହେଁ ନା । କେହି ଶରୀରକୁ ବହୁତ ଯତନରେ ରଖିଥାନ୍ତି ତେଣୁ ଆୟୁ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି କେତେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ପରିବାର ବଡ଼ ଚାଲିଛି, ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ବୃଦ୍ଧ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଯେପରି ବୃକ୍ଷରୁ ଶାଖା, ପ୍ରଶାଖା ବାହାରିଥାଏ । ଯେପରି ୫୦ଟି ଶାଖା ଥିବ ଏବଂ ସେଥିରୁ ଆଉ ୫୦ଟି ବାହାରିବ ତେବେ କେତେ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ଏହାକୁ (ସୃଷ୍ଟିକୁ) ବଟବୃକ୍ଷ ସହ ତୁଳନା କରାଯାଇଥାଏ । ସାରା ବୃକ୍ଷ ଠିଆ ହୋଇଛି । ମୂଳଦୁଆ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ରୂପକ ମୂଳଦୁଆ ନାହିଁ । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଦେବତାମାନେ କେବେ ଥିଲେ, ସେମାନେ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଆଗରୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ବିଚାର କରୁନଥିଲ । ଏବେ ବାବା ଆସି ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲ ଏବଂ ସାରା ଭ୍ରାମ୍ୟାନ୍ୟାସୀ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମସ୍ତ ସୀମାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଗଲ । ନୂଆ ଦୁନିଆରୁ ପୁରୁଣା, ପୁଣି ପୁରୁଣାରୁ ନୂଆ କିପରି ହେଉଛି କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବସୁଛ । ତୁମର ଏହି ଯାତ୍ରା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଚାଲିବ । ତେଣୁ ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ସେହି ତୀର୍ଥଯାତ୍ରାରେ ଯାଉଥିଲୁ । ଯିଏ ପକ୍କା ଭକ୍ତ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଅନେକ ଥର ଯାତ୍ରା କରିଥିବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏକମାତ୍ର ଶିବଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିବା ତାହା ହିଁ ଅବିଷ୍ଠିତାରୀ ଭକ୍ତି ଅଟେ । ପରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଏବଂ ପାଞ୍ଚ ଡଗ୍ଗର ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତି କରିଥାଆନ୍ତି । ଦେବତାଙ୍କର ଭକ୍ତି ତଥାପି ଭଲ । କାହିଁକିନା ସେମାନଙ୍କର ଶରୀର ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଶରୀର ତ ପତିତ ନା । ସେମାନେ (ଦେବତାମାନେ) ତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ଦ୍ଵାରାପର ଯୁଗରୁ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ସିତିର ଚିତ୍ର ବହୁତ ଭଲ । (ବେତାଳ) ଜିନିଷ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ କହିଥାଆନ୍ତି ନା । ଏହି ସବୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଇତ୍ୟାଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର । ସବୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ତୁମ ଉପରେ ହିଁ ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ଭ୍ରମରୀର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର, ଯିଏ କି ପୋକମାନଙ୍କୁ (ନର୍କର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ) ନିଜପରି ବ୍ରାହ୍ମଣ କରିଦେଉଛ । ଏସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପରଥମେ ଶରୀର ଦୃଢ଼ୀକାରା ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ବାବାଟ୍‌କ ଦୃଢ଼ୀକାରା ଆତ୍ମାର ଯାତ୍ରା ଶିଖୁଛ । ଏହା ତ' ପାଠ ପଢ଼ା ନା । ଭକ୍ତିରେ ଦେଖ କ'ଣ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତତାଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଛନ୍ତି । ଜଣତ୍‌କର ମଧୁସ୍ ଜୀବନ କାହାଣୀ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ହିସାବ କରାଯାଇଥାଏ । ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଜନ୍ମ କେତମାନେ ନେଇଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କମ୍ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏହି ଜଞ୍ଜନ ମଧୁସ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ସଞ୍ଚରଣ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଥିଲା । ଭାରତବାସୀ ତ ଏବେ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯଦି ତାତ୍‌କୁ ପଚାରିବ ଯେ, ସଞ୍ଚରଣ କେବେ ଥିଲା, ତେବେ ସେମାନେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି କହିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ କି ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ, କେତେ ସୁଖୀ ଥିଲୁ ଏବେ ପୁଣି ଆମକୁ ଭିକାରୀରୁ ରାଜା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦୁନିଆ ନୁଆରୁ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଥାଏ ନା ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମେହନତ କର । ଏହା ମଧୁସ୍ ଜାଣୁଛ ଯେ ମାୟା ବାରମ୍ବାର ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧିରେ ସବୁବେଳେ ଏହି କଥା ମନେ ରଖ ଯେ ଆମେ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରୁଛୁ । ଆମର ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ଲଙ୍ଗର (ଜାହାଜକୁ ଅଟକାଇବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ବସ୍ତୁବହାର କରାଯାଏ) ଉଠି ଯାଇଛି । ନୌକା ସେ ପାରିକୁ ଯିବ । ଭକ୍ତମାନେ ଗାୟନ କରିଥା'ନ୍ତି ନା ନୌକା ଆମର କଳରେ ଲଗାଅ, କିନ୍ତୁ କେବେ ସେପାରିକୁ ଯିବେ ସେମାନେ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ତେଣୁ ବାବାଟ୍‌କୁ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ସମ୍ପଦତିକୁ ମଧୁସ୍ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ପିଲାମାନେ ବଡ଼ ହେଲେ ବାପାଟ୍‌କ ସମ୍ପଦତି ହିଁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ତ' ବଡ଼ ପିଲା ନା । ଆତମା ଜଳଦି ବୁଝିପାରିଥାଏ ଯେ ଏହି କଥା ତ ଏକଦମ ଠିକ୍ । ବେହଦର ବାବାଟ୍‌କର ସମ୍ପଦତି ହିଁ ହେଉଛି ସଞ୍ଚରଣ । ବାବା ସଞ୍ଚରଣର ସ୍ୱାଧୀନା କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାଟ୍‌କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହି ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ହିଁ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ (ଲୋକମାନେ) ତ' ବିଲକୁଲ୍ ଯେପରି ଗୌରବ ନରକରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଆହୁରି ଅଧିକ ବିକାରରେ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏଣୁ ବାବାଟ୍‌କ ସହିତ ସନ୍ଦେହ ରଖି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଏ ନା । ବାବା ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବହୁ ତ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଟ୍‌କର ତିଳେମାତର ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ନଥାଏ । କେବେ ବି ବାବାଟ୍‌କୁ ମନେ ପକାଇ ନ ଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବାଟ୍‌କୁ ତ ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ମାନନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତତାଙ୍କୁ ମାୟାର ପୁରା ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଛି । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଆଦୌ କରୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ତ ମେହନତ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏକଥା ମଧୁସ୍ ଜାଣୁଛ ଯେ ସୁରକ୍ଷାବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜଧାନୀ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସ୍ୱାଧୀନା ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗରେ କୌଣସି ଧର୍ମର ସ୍ୱାଧୀନା ହୋଇନଥାଏ । ରାମ କୌଣସି ଧର୍ମ ସ୍ୱାଧୀନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ନିଜେ ସ୍ୱାଧୀନାକର୍ତ୍ତା ବାବାଟ୍‌କ ଦୃଢ଼ୀକାରା ଏପରି ପଦ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସ୍ୱାଧୀନ ଏବଂ ବାବାଟ୍‌କ ଧର୍ମ ସ୍ୱାଧୀନାରେ ରାତି ଦିନର ପ୍ରଭେଦ ଅଛି । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯେତେବେଳେ କି ଦୁନିଆର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାର ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତି କଳ୍ପ, କଳ୍ପର ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମୁଁ ଆସିଥାଏ । ସେମାନେ ପୁଣି ଯୁଗେ ଯୁଗେ ମନେ କରି ଭୁଲି ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଅଧିକାଂଶ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗକୁ ଚାଲିବାର ଅଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ଏପରି ମଧୁସ୍ କହିଥା'ନ୍ତି ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛି । ଆରେ ବାପାଟ୍‌କୁ ତ ପଶୁ ମଧୁସ୍ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ କାହିଁକି ଭୁଲିଯାଉଛ ? ନିଜକୁ ଆତମା ବୋଲି ଭାବୁନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ତୁମେ ବାବାଟ୍‌କୁ ଭୁଲି ଯାଉଛ । ଏବେ ଯେପରି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ସେହିପରି ବୁଝାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ରଖିବା ଦରକାର । ନିର୍ଭିକ ଭାବେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଦରକାର । ଏପରି ନୁହେଁ, ବଡ଼ ଲୋକତ୍‌କ ଆଗରେ ତୁମେ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିବ । ତୁମେ କନ୍ୟାମାନେ ହିଁ ବଡ଼ ବଡ଼ ବିଦ୍ୱାନ ପଣ୍ଡିତତ୍‌କ ପାଖକୁ ଯାଉଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ ନିର୍ଭିକ ହୋଇ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଆରକ୍ଷା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଟ୍‌କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଟ୍‌କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବୁଦ୍ଧିରେ ସରବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହିଥାଉ ଯେ ଆମେ ଘରକୁ ଫେରିଯାଉଛୁ, ଆମର ନୌକାର ଲଙ୍ଗର ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ଉଠି ସାରିଛି । ଆମେ ଏବେ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରାରେ ଅଛୁ । ଏହି ଯାତ୍ରା ନିଜେ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ କରାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯେକୌଣସି ବିଶିଷ୍ଟ ଲୋକ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ମଧୁସ୍ ନିର୍ଭୟ ହୋଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ, ଭୟ କରିବାର ନାହିଁ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବୁଝାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିବା ଦରକାର ।

ବରଦାନ:- ସରବଦା ହାଲୁକା ରହି ବାବାଟ୍‌କର ନୟନରେ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ସହଜଯୋଗୀ ହୁଅ । ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଖୁସିର ଭଣ୍ଡାର ମିଳିଛି ତାହା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଯୁଗରେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ବାବା ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କର ମିଳନ ହେବା ସହିତ ସମ୍ପଦତି ଏବଂ ବରଦାନ ମଧୁସ୍ ମିଳିଛି । ସମ୍ପଦତି ଅଥବା ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମେହନତ କରିବା ପାଇଁ ପଡୁନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସହଜଯୋଗୀର ଉପାଧି ମିଳିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କର ମେହନତ କରିବା ବାପଦାଦା ସହସ୍ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ସବୁ ବୋଝ

ବାବାଢ଼କୁ ଦେଇ ନିଜେ ହାଲୁକା ହୋଇଯାଅ । ଏତେ ହାଲୁକା ହୋଇଯାଅ ଯାହାକି ବାବା ନିଜର ନୟନରେ ବସାଇ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ବାବାଢ଼ଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ଥିବାର ଚିହ୍ନ ହେଲା - ସର୍ବଦା ହାଲୁକା ହୋଇ ବାବାଢ଼ଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିରେ ସମାହିତ ହୋଇଯିବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନକାରାତ୍ମକ ବିଚାର କରିବାର ରାସ୍ତା ବନ୍ଦ କରିଦିଅ ତେବେ ସଫଳତା ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***